

El celibat no és un dogma de fe

Dij, 17/07/2014 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Les entrevistes al Papa als avions acostumen a proporcionar grans titulars. Va passar amb Benet XVI camí d'Àfrica. Acaba de passar amb el papa Francesc quan tornava cap a Roma després de peregrinar a Terra Santa. El representant de la llengua alemanya li va preguntar sobre si l'Església catòlica podria aprendre alguna cosa dels ortodoxos, especialment pel que fa als sacerdots casats. La resposta íntegra en la primera part va ser: «L'Església catòlica ja té capellans casats. Catòlics grecs, catòlics coptes. En els ritus orientals hi ha capellans casats. Perquè el celibat no és un dogma de fe, és una regla de vida, que jo aprecio molt i que penso que és un do per a l'Església. Com que no és un dogma de fe, la porta sempre és oberta; en aquest moment no hem parlat d'això, com a programa, almenys ara per ara. Tenim coses més fortes a fer. Amb Bartomeu, aquest tema no s'ha tocat, perquè és secundari, de veritat, en les relacions amb els ortodoxos.»

Convé aclarir uns quants punts. Primer, el Papa es refereix al celibat sacerdotal i no al celibat de religioses i religiosos, encara que siguin ordenats. Per als sacerdots diocesans, el celibat és una regla de vida, que podria canviar, però que per ara l'Església manté vigent. Per contra, les religioses i els religiosos, les monges i els monjos emeten un vot de castedat en celibat. En aquest cas, la porta no està oberta, perquè és una opció inherent al seu estat de vida. Segon, cal distingir entre l'estatus sexual (cèlibe per a tota la vida, casat, solter com a situació transitòria) i la castedat com a virtut. La castedat implica viure i respectar l'estatus sexual elegit. Un home i una dona que contrauen matrimoni han optat per casar-se. Per la castedat, mantenen aquest compromís i s'abstenen, per exemple, de relacions adúlteres. Si algú opta pel celibat, la castedat l'impulsarà a prescindir d'una vida sexual activa. Tercer, si s'eliminés l'obligatorietat del celibat per als sacerdots diocesans, es mantindria la virtut de la castedat. La seva nova situació seria equiparable a la situació dels laics casats. El divorci, en cas de crisi, seria una nova eventualitat, abans inexistent, perquè en el celibat no hi ha vincle matrimonial.

El celibat, com afirma el Papa, no és dogma de fe. Es tracta d'una regla de vida. Pot canviar. N'hi ha que consideren que tenen una vocació sacerdotal, però afirmen que no se senten cridats a viure-la en el celibat. En l'actualitat, l'Església vincula sacerdocí i celibat. Sigui quina sigui l'opció que es prengui, mantenir el celibat o eliminar-ne l'obligatorietat, tindrà els seus llums i les seves ombres, els avantatges i els inconvenients. Però, es decideixi una cosa o l'altra, la castedat, com a coherència moral amb l'elecció realitzada, no perdrà la seva vigència. Es tracta de viure amb amor la situació elegida.